

DE RODE LELIE

Nora Roberts bij Boekerij:

- Het eiland van de drie zusters-trilogie*
1 *Dansen op lucht*
2 *Hemel en aarde*
3 *Spelen met vuur*
- Ierse trilogie*
1 *Meer dan liefde*
2 *Gesloten hart*
3 *Vergeet haar niet*
- Teken van Zeven-trilogie*
1 *Verbonden door het lot*
2 *Op zoek naar de bron*
3 *De kracht van het hart*
- Sterren-trilogie*
1 *Een ster van vuur*
2 *De baai der zuchten*
3 *Het glazen eiland*
- Cirkel-trilogie*
1 *De cirkel van zes*
2 *Dans van de goden*
3 *De stille vallei*
- Dromen (Templeton-trilogie)*
1 *Verover je droom*
2 *Koester je droom*
3 *Vind je droom*
- Drie dochters (Concannon-trilogie)*
1 *Geboren in vuur*
2 *Geboren in ijs*
3 *Geboren in schande*
- De bron-trilogie*
1 *Het begin*
2 *Vanuit het duister*
3 *De komst van de kracht*
- Bruiden-kwartet*
1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
3 *Proeven van liefde*
4 *Geluk als besluit*
- Boonsboro Inn-trilogie*
1 *Voor nu en altijd*
2 *De eerste en laatste*
3 *Alles voor elkaar*
- Drakenhart-trilogie*
1 *Ontwaken*
2 *Ontluiken*
3 *Ontvouwen*
- De bloementuin van Harper House-trilogie*
1 *De blauwe dahlia*
2 *De zwarte roos*
3 *De rode lelie*
- De villa*
Droomwereld
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven
Begraaf het verleden
Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag
Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
- Kijk niet terug*
Onderstromen
Op de vlucht
Erfenis
Nachtwerk
- Nora Roberts als J.D.
Robb bij Boekerij:
- Thrillers:*
Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord
Verraad
Verleiding
Hereniging
Waanzin
Vergeeten verleden
Berucht
Perfectie
Visioen
Overlever
Oorsprong
Herinnering
Verwachting
Onschuld
- E-booknovelles:*
Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

Nora Roberts

De rode lelie

Hayley Philips heeft nieuw geluk gevonden in Harper House.

Maar onder de oppervlakte groeit haar onbehagen –
kan Harper haar helpen het tij te keren?

Deel 3 van *De bloementuin van Harper House*

Voor Kayla, kind van mijn kind, en alle lichtjes die nog moesten
gaan schijnen toen dit geschreven werd.

Enten en oculeren betekent twee aparte planten samenvoegen tot
één geheel, en zo dat je een sterke, gezonde plant krijgt die alleen de
beste eigenschappen van zijn beide ouders bezit.

– Uit *Plant Propagation*, The American Horticultural Society

Jeugd verbleekt; liefde bekoelt, de bladeren van vriendschap vallen;
de stille hoop van een moeder overleeft ze allemaal.

– Oliver Wendell Holmes

Deze uitgave is eerder verschenen bij HarperCollins Holland

ISBN 978-90-225-9649-4

ISBN 978-94-023-0816-7(e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Red Lily*

Vertaling: Els Papelard

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign

Omslagbeeld: © shutterstock.com en stock.adobe.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2005 Nora Roberts

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Memphis, Tennessee
januari 1893

Ze was wanhopig, berooid en gestoord.

Ooit was ze een mooie vrouw geweest, een slimme vrouw, met één allesoverheersende ambitie: luxe. Die had ze verkregen door haar lichaam te gebruiken om te verleiden en haar hersens om plannen te maken. Ze was de maîtresse geworden van een van de rijkste en machtigste mannen van Tennessee.

Haar huis was een bezienswaardigheid geweest, ingericht volgens haar wensen – en met Reginalds geld. Ze had bedienden gehad die haar bevelen uitvoerden, een garderobe die niet onderdeed voor die van de meest gewilde Parijse courtisanes. Juwelen, onderhoudende vrienden, een eigen rijtuig.

Ze had uitbundige feesten gegeven. Vrouwen hadden haar bejijnd; mannen hadden haar begeerd.

Zij, de dochter van een volgzame werkster, had alles gehad wat haar hebzuchtige hartje maar begeerde.

Ze had een zoon gekregen.

Dat had haar veranderd, dat leven dat ze niet in zich had willen dragen. Het was het middelpunt van haar wereld geworden, het enige waarvan ze meer hield dan van zichzelf. Ze had plannen gemaakt voor haar zoon, had over hem gedroomd. Had voor hem gezongen terwijl hij lag te slapen in haar baarmoeder.

Ze had hem ter wereld gebracht met pijn, zo'n vreselijke pijn, maar ook met blijdschap. Blijdschap omdat ze wist dat ze, wanneer de pijn voorbij was, haar dierbare zoon in haar armen zou houden.

Ze hadden haar verteld dat ze was bevallen van een meisje. Ze hadden haar verteld dat het kind doodgeboren was.

Ze hadden gelogen.

Dat had ze zelfs toen al geweten, zelfs toen ze buiten zichzelf was geweest van verdriet, zelfs toen ze was verzonken in de diepste wanhoop. Zelfs toen ze gek was geworden, had ze geweten dat het een leugen was.

Haar zoon leefde.

Ze hadden de baby van haar gestolen. Ze hadden hem gevangengehouden om losgeld voor hem te eisen. Hij móést wel leven als ze zijn hart net zo echt voelde kloppen als dat van haarzelf.

Maar het kind was haar niet ontnomen door de vroedvrouw en de arts. Ze was erachter gekomen dat Reginald haar had afgenomen wat van haar was, dat hij met zijn geld het zwijgen had gekocht van degenen die bij hem in dienst waren.

Als de dag van gister herinnerde ze zich nog hoe hij in haar salon had gestaan. Hij was pas naar haar toe gekomen nadat ze maanden had gepiekerd en getreurd.

Hij wilde niets meer met haar te maken hebben, dacht ze terwijl ze met trillende vingers haar grijze jurk dichtknoopte. Voor hem had ze afgedaan. Hij had haar niet meer nodig nu hij had gekregen wat hij wilde: een zoon, een erfgenaam. Het enige wat zijn koudbloedige echtgenote hem niet had kunnen geven.

Hij had haar gebruikt, had haar vervolgens haar enige schat ontnomen alsof hij daartoe het volste recht had. In ruil voor haar zoon had hij haar geld en een zeereis naar Engeland aangeboden.

Hij zou betalen, hij zou betalen, hij zou betalen, herhaalde ze in gedachten terwijl ze zich opknapte. Maar niet met geld. O, nee! Niet met geld.

Hoewel ze nu nagenoeg platzak was, zou ze een manier vinden

om in haar onderhoud te voorzien. Natuurlijk zou ze die vinden zodra ze haar lieve James weer in haar armen hield.

De bedienden – die als ratten het zinkende schip hadden verlaten – hadden een deel van haar sieraden gestolen. Dat wist ze zeker. Het grootste deel van de rest had ze moeten verkopen, en ze had er veel minder voor gekregen dan hun waarde. De oplichter! Maar wat had ze anders kunnen verwachten van die juwelier, die vogelverschrikker met zijn dunne lippen? Per slot van rekening was hij een man.

Mannen waren leugenaars en bedriegers en dieven. Geen enkele man uitgezonderd.

Ze zou niet rusten voor ze hen allemaal had laten boeten.

Ze kon de robijnen niet vinden, de armband met de hartvormige stenen, robijnen en diamanten – bloed en ijs – die Reginald haar als aandenken had gegeven toen hij had gehoord dat ze zwanger was.

Eigenlijk was die armband maar een snuisterij. Te verfijnd, te klén naar haar smaak. Toch wilde ze hem hebben, dus doorzocht ze koortsachtig de slordige doolhof van haar slaapkamer en kleedruimte.

Huilde als een kind toen ze in plaats van de armband een saffieren broche vond.

Toen haar tranen opdroogden, toen haar vingers zich om de sierspeld sloten, vergat ze de armband en haar wanhopige verlangen hem te vinden. Vergat ze zelfs dat ze ernaar had gezocht. Glimlachend keek ze naar de fonkelende diepbloauwe stenen. De broche zou genoeg opbrengen om voorlopig in het levensonderhoud van James en haarzelf te kunnen voorzien. Ze zou haar zoontje meenemen, misschien wel met hem op het platteland gaan wonen. Tot ze zich weer goed voelde, weer op krachten was.

In wezen was het allemaal heel eenvoudig, dacht ze met een glimlachje terwijl ze zichzelf in de spiegel bekeek. De grijze jurk

was stemmig, deftig, had de juiste tint voor een moeder. Als hij al slap om haar lichaam hing, als het lijfje al veel te wijd was, dan was daar niets aan te doen. Ze had nu geen bedienden meer, geen naai-sters die haar kleding konden vermaken. Maar zodra James en zij hun mooie huisje op het land hadden, zou ze haar figuur van wel- eer terugkrijgen.

Ze had haar blonde haar opgestoken op haar kruin, vanwaar het in krullen langs haar gezicht hing, en had – met niet geringe spijt – afgezien van rouge. Een onopvallend uiterlijk maakte een betere indruk, had ze besloten. Een onopvallend uiterlijk stelde een kind op zijn gemak.

Nu zou ze hem gaan halen. Ze zou naar Harper House gaan en terugnemen wat van haar was.

De rit vanuit de stad naar het voorname landgoed van de Harpers was lang, koud en duur. Ze had niet meer de beschikking over een eigen rijtuig, en binnenkort, heel binnenkort, zouden Reginalds makelaars weer naar haar huis komen en haar eruit zetten, zoals ze al hadden bedreigd te zullen doen.

Het doel was de prijs van een privérijtuig echter waard. Hoe kon ze anders haar James terug naar Memphis brengen? Daar zou ze hem de trap op dragen naar zijn kinderkamer, hem teder in zijn wieg leggen en in slaap zingen.

'Lavender's blue, dilly, dilly,' zong ze zachtjes. Met haar magere vingers verstrengeld, keek ze uit het raampje naar de winterse bo- men langs de weg.

Ze had het dekentje meegebracht dat ze voor hem uit Parijs had laten komen, en het schattige blauwe mutsje met de bijpassende sokjes.

In haar gedachten was hij nog maar net geboren. In haar ver- warde geest bestonden de zes maanden sinds zijn geboorte niet.

Zodra het rijtuig de lange oprijlaan op reed, beheerste Harper House in al zijn glorie het uitzicht. De gele natuursteen en het witte houtwerk staken warm en elegant af tegen de scherpe grijze lucht. Het drie verdiepingen hoge huis stond er trots en sterk bij, iets wat nog werd geaccentueerd door de bomen en struiken, het golvende gazon, eromheen.

Ze had gehoord dat er ooit pauwen over het landgoed hadden gelopen die hadden gepronkt met hun schitterend gekleurde staarten. Maar Reginald had een hekel gehad aan hun snerpemde roep en ze weggedaan toen hij de heer des huizes was geworden.

Hij heerste er als een vorst. En zij had hem zijn prins geschonken.

Op een dag, op een dag zou haar zoon zich het bezit van zijn vader toe-eigenen. Dan zou zij heersen over Harper House, met James. Haar lieve, lieve James.

Hoewel de ramen van het grote huis hol glansden in de zon – als ogen die heimelijk naar haar keken – stelde ze zich voor dat ze daar woonde met haar James. Zag ze zichzelf daar voor hem zorgen, met hem in de tuinen wandelen, hoorde ze zijn lach weerklinken in de gangen.

Op een dag zou het uiteraard ook zo zijn. Het huis was van hem, en daardoor ook van haar. Ze zouden daar wonen, er gelukkig zijn, alleen zij tweeën. Zoals het was voorbestemd.

Ze klom uit het rijtuig – een bleke magere vrouw in een slecht zittende grijze jurk – en liep langzaam naar de voordeur. Het hart klopte haar in de keel. Daarbinnen wachtte James op haar.

Ze liet de klopper vallen. Omdat haar handen maar niet ophiel- den met trillen, drukte ze ze stevig ineengeslagen tegen haar middel.

De man die opendeed, was statig in het zwart gekleed. Of- schoon zijn blik keurend over haar heen gleed, viel van zijn gezicht

niet af te lezen wat hij dacht. ‘*Ma’am*, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik kom voor James.’

Zijn linkerwenkbrauw ging een heel klein beetje omhoog. ‘Het spijt me, *ma’am*, maar hier woont geen James. Als u komt voor een van de bedienden, moet u naar de achteringang gaan.’

‘James is geen bediende.’ Hoe durfde hij? ‘Hij is mijn zoon. Hij is uw baas. Ik kom hem halen.’ Opstandig stapte ze naar binnen. ‘Ga hem onmiddellijk halen.’

‘Ik geloof dat u zich in het huis hebt vergist, *ma’am*. Misschien –’

‘U kunt hem niet bij me weghouden. James! James! Mama is hier.’ Ze stooft naar de trap, krabde en beet de butler toen die haar bij de arm pakte om haar tegen te houden.

‘Danby, wat is het probleem?’ Een vrouw, eveneens in het zwart van een bediende, haastte zich de grote hal door.

‘Deze... vrouw. Ze is geagiteerd.’

‘Dat is nog zacht uitgedrukt. *Miss*? Alstublieft, *miss*, ik ben Havers, de huishoudster. Kom alstublieft tot uzelf en vertel me wat er aan de hand is.’

‘Ik kom voor James.’ Met trillende handen streek ze haar krullen glad. ‘U moet hem ogenblikkelijk bij me brengen. Het is tijd voor zijn slaapje.’

Havers had een aardig gezicht, en nu glimlachte ze vriendelijk. ‘Ik begrijp het. Misschien wilt u even gaan zitten en tot rust komen.’

‘Gaat u James dan halen? U moet me mijn zoon brengen.’

‘Komt u maar mee naar de salon. Daar brandt een lekker vuurtje. Het is koud vandaag, nietwaar?’ Ze wierp Danby een veelzeggende blik toe, waarop hij Amelia’s arm losliet. ‘Komt u maar mee, dan breng ik u naar binnen.’

‘Het is een smoesje. Nog een smoesje.’ Amelia stormde naar de

trap, onder het rennen om James roepend. Ze had de eerste verdieping al bereikt voordat ze door haar zwakke benen zakte.

In de gang ging een deur open, en de meesteres van Harper House kwam naar buiten. Amelia wist dat het Reginalds vrouw was. Beatrice. Ze had haar een keer in het theater gezien, en in de winkels.

Ze was mooi op een harde manier, met ogen als schilfertjes blauw ijs, een smalle scherpe neus en volle lippen, die nu vertrokken waren van afkeer. Ze had een ochtendjapon van donkerroze zijde aan met een hoge kraag en een stevig ingesnoerde taille.

‘Wie is dit schepsel?’

‘Het spijt me, *ma'am*.’ Havers, die sneller ter been was dan de butler, was het eerst bij de deur van de zitkamer. ‘Ze heeft niet gezegd hoe ze heet.’ Intuïtief ging ze op haar knieën zitten om een arm om Amelia’s schouders te slaan. ‘Ze is nogal van streek en door en door koud.’

‘James.’ Amelia strekte haar armen omhoog, waarop Beatrice doelbewust haar rok buiten haar bereik trok. ‘Ik kom voor James. Mijn zoon.’

Er flitste een emotie over Beatrice’ gezicht voordat haar lippen verstrakten tot een dunne lijn. ‘Breng haar hierbinnen.’ Ze draaide zich om, stapte de zitkamer weer in. ‘En blijf wachten.’

‘Miss.’ Rustig sprekend hielp Havers de bevende Amelia op de been. ‘Wees maar niet bang. Niemand zal u kwaad doen.’

‘Haal alstublieft mijn baby.’ Met een smekende blik pakte ze Havers’ hand. ‘Breng hem alstublieft bij me.’

‘Rustig maar, ga maar naar binnen, praat met Mrs. Harper. *Ma'am*, zal ik thee brengen?’

‘Geen sprake van,’ snauwde Beatrice. ‘Doe de deur dicht.’ Ze liep naar een mooie granieten haard en draaide haar rug naar het smeulende vuur toe. Haar ogen bleven koud toen de deur zachtjes

dichtging. ‘U bent...’ Ze trok haar lippen smalend op. ‘...wás een van de hoeren van mijn man.’

‘Ik ben Amelia Connor. Ik kom –’

‘Ik vroeg niet hoe u heette. Uw naam interesseert me niet, net zomin als u me interesseert. Ik had gedacht dat vrouwen van uw slag, vrouwen die zichzelf liever als maîtresses beschouwen dan als ordinaire hoeren, genoeg verstand en stijl hadden om niet naar het huis te gaan van wat ze hun beschermer wensen te noemen.’

‘Reginald. Is Reginald hier?’ Ze keek om zich heen. Verward nam ze de mooie kamer met zijn beschilderde lampen en fluwelen kussens op. Ze kon zich niet precies herinneren hoe ze hier was gekomen. Alle opwinding en woede waren uit haar weggestroomd, haar koud en verward achterlatend.

‘Hij is niet thuis, en daar mag u zich gelukkig om prijzen. Ik ben me volledig bewust van jullie... relatie en ik ben me er volledig van bewust dat hij die relatie heeft beëindigd, en dat u daarvoor ruimschoots bent schadeloosgesteld.’

‘Reginald?’ In haar gebroken geest zag ze hem voor een haard staan. Niet deze, nee, niet deze. Haar haard, in haar salon.

Denk je dat ik mijn zoon zou laten opvoeden door iemand als jij?

Zoon. Haar zoon. James.

‘James. Mijn zoon. Ik kom voor James. Ik heb zijn dekentje bij me. Het ligt in het rijtuig. Ik neem hem nu mee naar huis.’

‘Als u denkt dat ik u geld geef om me in deze onbetamelijke kwestie van uw geheimhouding te verzekeren, dan vergist u zich deerlijk.’

‘Ik... Ik ben gekomen voor James.’ Met een onzeker lachje stapte ze naar voren, haar armen uitgestrekt. ‘Hij heeft zijn moeder nodig.’

‘De bastaard die u hebt voortgebracht, en die mij is opgedrongen, heet Reginald, naar zijn vader.’

‘Nee, ik heb hem James genoemd. Ze zeiden dat hij dood was, maar ik hoor hem huilen.’ Met een bezorgd gezicht keek ze de kamer rond. ‘Hooft u hem niet huilen? Ik moet hem vinden, hem in slaap zingen.’

‘U hoort thuis in een inrichting. Ik zou bijna medelijden met u krijgen.’ Beatrice bleef kaarsrecht staan, met achter haar het knetterende vuur. ‘U hebt net zo weinig keus in deze aangelegenheid als ik. Maar ik ben tenminste onschuldig. Ik ben zijn vrouw. Ik heb zijn kinderen gebaard – kinderen die zijn geboren uit een huwelijk. Ik heb geleden onder het verlies van kinderen, en mijn gedrag is altijd onberispelijk geweest. Ik heb de verhoudingen van mijn man door de vingers gezien, me van den domme gehouden en hem nooit enige reden tot klagen gegeven. Maar ik heb hem geen zoon gegeven, en dat, dát is mijn doodzonde.’ Haar wangen werden rood van woede. ‘Denkt u dat ik het leuk vind dat ik zit opgescheept met dat rotkind van u? Een hoerenjong dat mij moeder zal noemen? Een bastaard die dit zal erven?’ Ze spreidde haar armen. ‘Dit alles. Ik wilde dat hij in uw baarmoeder was doodgegaan, en u met hem.’

‘Geef hem aan mij, geef hem mij terug. Ik heb zijn dekentje bij me.’ Ze keek omlaag naar haar lege handen. ‘Ik heb zijn dekentje bij me. Ik neem hem mee.’

‘Het is gebeurd. We zitten gevangen in dezelfde val, maar u verdient de straf in ieder geval. Ik heb niets misdaan.’

‘U kunt hem niet houden. U wilt hem niet. U mag hem niet hebben.’ Ze schoot naar voren, een wilde blik in haar ogen, haar tanden ontbloot.

De klap op haar wang deed haar achteruitwankelen en vallen.

‘U verlaat dit huis.’ Beatrice sprak zacht, kalm, alsof ze een bediende een niet zo belangrijk karweitje opdroeg. ‘Als u hier ooit over spreekt, zorg ik ervoor dat u wordt opgesloten in het gekken-

huis. Ik laat mijn goede naam niet schaden door uw wartaal, dat verzeker ik u. U komt hier nooit meer terug, zet nooit meer een voet in Harper House of op het Harper-landgoed. U krijgt het kind nooit te zien. Dat is uw straf, al kan die mijns inziens nooit zwaar genoeg zijn.'

'James. Ik zal hier wonen met James.'

'U bent gek,' zei Beatrice met een zweempje geamuseerdheid. 'Ga terug naar uw hoerenkast. U vindt vast wel een andere man die met plezier nog een bastaard in uw buik verwekt.' Ze schreed naar de deur, wierp die open. 'Havers!' Zonder aandacht te schenken aan de jammerende snikken achter zich wachtte ze tot de huis-houdster was toegesnel. 'Laat Danby dit schepsel uit het huis zetten.'

Maar ze kwam wel terug.

Ze droegen haar naar buiten, bevalen de koetsier haar weg te brengen.

Maar ze kwam terug, in de koude nacht. Hoewel haar geest was gebroken, slaagde ze erin nog een laatste keer de rit te maken, in een gestolen boerenwagen, haar haar druipend van de regen, haar witte nachtjapon aan haar lichaam geplakt.

Ze wilde hen vermoorden, hen allemaal vermoorden. Hen in repen snijden, hen in mootjes hakken. Daarna zou ze haar James kunnen meenemen, met haar bebloede handen.

Alleen zouden ze het haar nooit toestaan. Ze zou nooit haar baby in haar armen houden. Nooit zijn lieve gezichtje zien.

Tenzij. Tenzij.

Ze bracht de wagen tot stilstand en klom eruit. Terwijl het maanlicht schaduwen over Harper House wierp. Terwijl de zwarte ramen glommen en binnen iedereen sliep.

Het was opgehouden met regenen; de lucht was opgeklaard.

Boven de grond kronkelden slierten mist – grijze slangen die uit-eenweken voor haar blote bevroren voeten. De zoom van haar nachtjapon sleepte over de natte modderige grond terwijl ze liep. Neuriënd, zingend.

Ze zouden boeten. Ze zouden flink boeten.

Ze was naar de voodoopriesteres geweest en wist wat er moest worden gedaan. Wist wat ze zou doen om zich te verzekeren van alles wat ze wilde, voor altijd. Voor altijd.

Door de tuinen, die hartje winter kaal waren, liep ze naar het koetshuis om te zoeken wat ze nodig had.

Ze zong toen ze het meenam, toen ze door de vochtige lucht naar het grote huis liep, waarvan de gele natuursteen glinsterde in het maanlicht.

‘Lavender’s blue,’ zong ze. ‘Lavender’s green.’

Harper House
juli 2005

Hayley was zo moe dat ze gaapte tot haar kaken kraakten. Lily's hoofd op haar schouder was zwaar, maar telkens wanneer ze op-hield met schommelen, begon de dreumes te wriemelen en te dreinen en graaiden haar vingertjes naar het katoenen T-shirt waarin Hayley sliep. Waarin ze probéerde te slapen, verbeterde Hayley zichzelf. Terwijl ze de schommelstoel weer piepend in beweging bracht, fluisterde ze sussende woordjes.

Het was bijna vier uur 's ochtends, en ze was al twee keer eerder op geweest om haar dreinerige dochtertje te wiegen en te kalmeren. Rond twee uur had ze de hummel bij zich in bed genomen, in de hoop dat ze zodoende allebei wat slaap zouden krijgen, maar Lily nam met niets anders genoeg dan de schommelstoel.

Dus Hayley schommelde en soesde, schommelde en gaapte, en vroeg zich af of ze ooit in haar leven nog acht uur aan één stuk zou kunnen slapen.

Ze begreep niet hoe andere mensen het deden, met name alleenstaande moeders. Hoe hielden ze het uit? Hoe boden ze het hoofd aan al die aanslagen op het hart, de geest, het lichaam – de portemonnee?

Hoe zou zij het hebben klaargespeeld als ze helemaal alleen was geweest met Lily? Wat voor een leven zouden ze hebben gehad als niemand haar had geholpen en de bezorgdheid, de eentonigheid, de pret en de gekke dingen met haar had gedeeld? Ze moest er niet aan denken.

Wat was ze belachelijk optimistisch en zelfverzekerd geweest. En dóm, dacht ze nu. Zonder hoofdbreken had ze, bijna zes maanden zwanger, haar baan opgezegd, het merendeel van haar bezittingen verkocht en de rest van haar spullen in haar gammele auto geladen om eropuit te trekken. Goeie God! Als ze toen had geweten wat ze nu wist, had ze het nooit gedaan.

Dus misschien was het wel goed dat ze het niet had geweten. Omdat ze er nu níét alleen voor stond. Ze deed haar ogen dicht en drukte haar wang tegen Lily's zachte donkere haar. Ze had vrienden – nee, familie, mensen die om haar en Lily gaven en bereid waren haar te helpen.

En ze hadden niet zomaar een dak boven hun hoofd, maar het prachtige dak van Harper House. Ze had Roz, een verre nicht en dan nog alleen aangetrouwd, die haar een huis, een baan, een kans had geboden. Ze had Stella, haar allerbeste vriendin, met wie ze kon praten, tegen wie ze kon zeuren, van wie ze kon leren.

Zowel Roz als Stella was alleenstaand moeder geweest, en beiden hadden zich weten te redden, hield ze zich voor. Sterker nog, ze hadden het uitstekend gedaan, en Stella had twee jongens in haar eentje moeten grootbrengen. Roz zelfs drie.

En dan vroeg zij zich af hoe ze het moest klaarspelen om één kind groot te brengen, zelfs met alle hulp die haar voortdurend werd geboden.

Om te beginnen had je David, die het huishouden deed, kookte. En een fantastische man was. Stel dat zij elke avond na haar werk moest koken. Stel dat zij alle boodschappen moest doen, het huis moest schoonhouden, alles moest doen wat er verder nog bij kwam kijken, naast haar baan en de verzorging van een kindje van veertien maanden. Hoe zou ze dat er afbrengen?

Goddank hoefde ze dat niet uit te zoeken.

Dan had je Logan, Stella's geweldige nieuwe echtgenoot, die

nooit te beroerd was om aan haar auto te sleutelen als die weer eens kuren vertoonde. En Stella's zoontjes, Gavin en Luke, die niet alleen graag met Lily speelden, maar Hayley ook enig idee gaven van wat haar de komende jaren te wachten stond.

En niet te vergeten Mitch, zo'n intelligente en lieve man, die Lily altijd aan het lachen maakte door haar op te tillen en paardje te laten rijden op zijn schouders. Ook hij zou voortaan officieel de hele tijd hier zijn, bedacht ze, zodra Roz en hij terug waren van hun huwelijksreis.

Het was zo goed, zo leuk geweest om zowel Stella als Roz verliefd te zien worden. Ze had zich erbij betrokken gevoeld – bij de opwindende veranderingen, de uitbreiding van haar nieuwe familiekring.

Het gevolg van Roz' huwelijk was natuurlijk wel dat Hayley niet veel langer kon wachten met het zoeken van een eigen woonruimte. Pasgetrouwde mensen hadden tenslotte recht op hun privacy.

Was er dicht bij Harper House maar een woning beschikbaar. Beter nog, op het landgoed zelf. Een woning zoals het koetshuis. Harpers huis. Zuchtend wreef ze over Lily's rug.

Harper Ashby. Rosalind Harper Ashby's eerstgeborene, en een lust voor het oog.

Vanzelfsprekend dacht ze niet op die manier aan hem. Niet vaak, tenminste. Hij was een vriend, een collega en de eerste grote liefde van haar dochttertje. En naar het zich liet aanzien was die liefde wederzijds.

Ze gaapte opnieuw, net als de kleine tot rust gekomen door het ritme van het schommelen en de stilte van de vroege ochtend.

Harper ging echt verbazingwekkend goed met Lily om. Geduldig en grappig, op zijn gemak en liefhebbend. Heimelijk beschouwde ze hem als Lily's surrogaatvader – zonder het voordeel dat hij vrijde met Lily's moeder.

Soms deed ze alsof – daar school toch geen kwaad in? – en dan had ze niet zijn surrogaatvaderschap in gedachten. Nee, dan dacht ze aan het vrijen. Welke gezonde Amerikaanse vrouw – een momenteel op seksueel gebied behoorlijk misdeelde vrouw – zou níét af en toe fantaseren over een lange donkere en ongelooflijk knappe man? Vooral als die man een charmante lach had, bruine ogen die je hart deden smelten en een kontje om in te knijpen?

Niet dat ze er ooit in had geknepen. Maar toch.

Bovendien was hij vreselijk intelligent. Hij wist alles wat er te weten viel over planten en bloemen. Ze keek graag naar hem wanneer hij aan het werk was in de entschuur van In the Garden. Naar hoe zijn handen een entmes hanteerden of een stukje raffia knoopten.

Hij leerde haar enten, en dat waardeerde ze. Dat waardeerde ze zozeer dat ze zich niet kon laten gaan en zich te goed aan hem kon doen.

Maar erover fantaseren kon geen kwaad.

Ze bracht de schommelstoel voorzichtig tot stilstand, hield haar adem in en wachtte.

Lily's ruggetje bleef regelmatig op en neer gaan onder haar hand. Goddank.

Ze stond langzaam op, sloop naar Lily's ledikantje met de doelbewustheid van een vrouw die uit de gevangenis ontsnapt. Met pijnlijke armen, haar hoofd tollend van vermoeidheid, boog ze zich over het bedje en liet Lily behoedzaam, centimeter voor centimeter, op het matrasje zakken.

Ze had het dekentje nog niet over Lily heen gelegd, of het meisje werd wakker. Haar hoofdje kwam omhoog, en ze begon te huilen.

'O, Lily, alsjeblijft, toe nou, schatje.' Zwaaiend op haar benen, klopte ze op Lily's rug, wreef erover. 'Stil nou maar. Gun je moeder een beetje rust.'

Het wrijven leek te werken: zolang ze haar hand op Lily's rug hield, bleef het hoofdje van haar dochter op het kussen liggen. Dus liet Hayley zich op de vloer zakken, stak haar arm tussen de spijlen van het ledikantje door en wreef. En wreef.

En viel in slaap.

Ze werd wakker van het gezang. Haar arm sliep en bleef slapen toen ze haar ogen opendeed.

Het was koud in de kamer. Het gedeelte van de vloer waarop ze zat, naast het ledikantje, leek wel van ijs. Haar arm tintelde van haar schouder tot haar vingertoppen toen ze ging verzitten om haar hand beschermend op Lily's rug te kunnen houden.

De gedaante in de grijze jurk zat in de schommelstoel zachtjes het ouderwetse slaapliedje te zingen. Ook toen haar blik die van Hayley kruiste, bleef ze zingen, bleef ze schommelen.

Van de schrik werd Hayleys hoofd onmiddellijk helder. Het hart klopte haar in de keel.

Wat moest je zeggen tegen een geest die je een paar weken niet had gezien, vroeg ze zich af. Hoi, hoe gaat het met je? Welkom thuis? Wat was de juiste reactie, vooral als de geest in kwestie stapelgek was?

Verstijfd van de kou, kwam ze langzaam overeind om zich tussen de schommelstoel en het ledikantje te posteren. Voor alle zekerheid. Omdat haar arm aanvoelde alsof er een paar duizend naalden in staken, drukte ze hem tegen zich aan en wreef erover.

Let op alle details, hield ze zich voor. Mitch wil de details weten.

Amelia zag er tamelijk kalm uit voor een psychotische geest, vond Hayley. Kalm en bedroefd, zoals de eerste keer dat ze haar had gezien. Maar ze had haar ook gezien met waanzinnige uitpuilende ogen.

'Eh... ze heeft vandaag een paar prikken gekregen. Vaccinaties.

De nacht daarna is ze altijd onrustig. Maar ik geloof dat ze nu gekalmeerd is. Alleen moet ze over een paar uur weer op, dus bij de oppas zal ze waarschijnlijk chagrijnig zijn tot het tijd is voor haar middagdutje. Maar... Maar nu blijft ze wel slapen, dus je kunt gerust weggaan.’

De gedaante verdween een paar seconden voordat het zingen ophield.

David bakte bosbessenpannenkoeken voor haar ontbijt. Hoewel ze hem had gezegd dat hij geen ontbijt voor haar en Lily hoefde te maken zolang Roz en Mitch weg waren, deed hij dat toch altijd. En omdat hij er zo schattig uitzag wanneer hij in de keuken in de weer was, deed ze niet al te veel moeite om hem daarvan te weerhouden.

Bovendien waren de pannenkoeken verrukkelijk.

‘Je ziet een beetje pips.’ David gaf een kneepje in Hayleys wang, kneep vervolgens ook in Lily’s wang om haar aan het lachen te maken.

‘Ik slaap de laatste tijd zo slecht. Vannacht had ik bezoek.’

Bij het zien van zijn opgetrokken wenkbrauwen en wellustige grijns schudde ze haar hoofd. ‘Geen man, helaas. Was het maar waar. Amelia.’

Meteen maakte zijn geamuseerdheid plaats voor bezorgdheid. Hij kwam tegenover haar zitten in de ontbijtnis. ‘Viel ze je lastig? Is alles in orde?’

‘Ze zat alleen maar in de schommelstoel te zingen. En toen ik zei dat Lily sliep, dat ze kon gaan, ging ze weg. Het was absoluut ongevaarlijk.’

‘Misschien is ze weer gekalmeerd. Laten we het hopen. Heb je je daarover zorgen gemaakt?’ Hij keek aandachtig naar haar gezicht, zag de kringen onder haar lichtblauwe ogen, zag hoe bleek haar

wangen waren onder de zorgvuldig aangebrachte blusher. ‘Heb je daardoor niet goed geslapen?’

‘Onder andere, denk ik. Het was hier de laatste maanden nogal hectisch. We kregen de ene schok na de andere te verwerken. En nu is het opeens zo rustig. Dat is bijna nog griezeliger.’

‘Je hebt papa David toch?’ Hij gaf haar een klopje op haar hand, wreef er nog een keertje extra over met zijn vingers, die lang en slank waren als de vingers van een pianist. ‘En Roz en Mitch komen vandaag thuis. Dan voelt het huis niet meer zo groot en leeg aan.’

‘Jij voelde het dus ook,’ zei ze met een zucht van verlichting. ‘Ik wilde er niets over zeggen, wilde je niet het idee geven dat je niet gezellig genoeg was. Dat ben je namelijk wél.’

‘Jij ook, lieverd. Maar we zijn verwend, hè? Een heel jaar hebben we een huis vol mensen gehad.’ Hij wierp een blik op de lege stoelen om de tafel. ‘Ik mis die jongens.’

‘Wat ben je ook een softie. We zien ze nog steeds elke dag, iedereen, maar het is vreemd als het hier zo stil is.’

Alsof Lily het begreep, gooide ze haar antilekbekertje door de keuken. Het kletterde tegen het kookeiland en viel met een klap op de vloer.

‘Goed zo!’ zei David.

‘Maar dat is niet het enige.’ Hayley stond op om het bekertje op te rapen. Ze was lang en slungelig, en tot haar grote teleurstelling waren haar borsten weer net zo klein als vóór haar zwangerschap. Ze leken wel cup AA. ‘Ik ben uit mijn humeur. Ik heb nergens zin in. Niet dat ik in een sleur zit, dat is het niet, want ik houd van mijn werk in de kwekerij, en vannacht – net voordat Lily voor de duizendste keer wakker werd – bedacht ik nog wat een geluk ik heb dat ik hier ben, dat we al deze mensen in ons leven hebben.’ Ze spreidde haar armen, liet ze weer zakken. ‘Maar, ik weet het niet, David... Ik voel me... bleh.’

‘Je moet gewoon hoognodig gaan shoppen.’

Grinnikend pakte ze een washandje om Lily’s kleverige snoetje mee af te vegen. ‘Dat is de beste remedie tegen bijna alle kwalen. Maar ik denk dat ik toe ben aan een echte verandering. Iets wat belangrijker is dan nieuwe schoenen.’

Quasiverbaasd sperde David zijn ogen open, liet zijn mond openvallen. ‘Bestaat dat dan?’

‘Ik denk dat ik mijn haar ga laten knippen. Vind jij niet dat ik mijn haar moet laten knippen?’

‘Hm.’ Hij hield zijn hoofd schuin, bekeek haar met zijn mooie blauwe ogen. ‘Je hebt mooi haar, glanzend kastanjebruin. Maar ik vond het kapsel dat je had toen je hier pas was absoluut grandioos.’

‘Echt?’

‘Al die verschillende lengten. In de war, nonchalant, opwindend. Sexy.’

‘Tja.’ Ze streek erover. Ze had het laten groeien tot bijna op haar schouders – een makkelijke lengte om in een paardenstaart te binden, geschikt voor het werk of het moederschap.

En misschien was dat nu juist het probleem. Ze was gemakzuchtig geworden, nam niet meer de tijd of de moeite om zich om haar uiterlijk te bekommeren.

Ze veegde Lily’s gezichtje schoon, haalde haar dochttertje uit de kinderstoel zodat ze in de keuken rond kon lopen. ‘Misschien laat ik het dan wel knippen. Misschien.’

‘En koop ook maar nieuwe schoenen, schat. Dat werkt altijd.’

Hartje zomer was voor In the Garden een rustige tijd. Al liepen de zaken in het tuincentrum nooit sterk terug, de stormloop van de late winter en het voorjaar was in juli allang voorbij. In West-Tennessee was het verstikkend warm, en alleen de meest verstokte

tuiniers stelden zich bloot aan de vochtige hitte om nieuw leven in hun perken te planten.

Daarvan, en van haar stemming, maakte Hayley gebruik om een afspraak bij de kapper te maken en Stella een extra uurtje vrij af te troggelen.

Toen ze na haar verlengde lunchpauze terugreed naar haar werk, had ze een nieuw kapsel en twee paar nieuwe schoenen, en ze was in een veel beter humeur.

Op David kon je vertrouwen, bedacht ze.

Ze hield van In the Garden. Meestal had ze niet eens het gevoel dat ze naar haar werk ging. Beter kon je volgens haar niet verlangen van een baan.

Ze vond het alleen al leuk om te kijken naar het mooie witte gebouw, dat er eerder uitzag als een goed onderhouden woning dan als een bedrijf, met de perken met zomerplanten voor de veranda en de potten vol kleurige bloemen aan weerskanten van de deur.

Ze hield van de bedrijvigheid op het brede grindterrein: de stapels turf en mulch, de tegels en het tuinhout. De kassen vol planten en beloften, de opslagschuren.

Wanneer het er wemelde van de klanten die over de paden slenterden, wagentjes of platte karretjes vol met planten en potten voortduwden – allemaal babbelend over nieuws of plannen – had het tuincentrum meer weg van een klein dorp dan van een winkel.

En zij maakte van dat alles deel uit.

Ze ging naar binnen en maakte een pirouette voor Ruby, de wittarige winkelbediende achter de toonbank.

‘Wat zie jij er flitsend uit,’ merkte Ruby op.

‘Ik voel me ook flitsend.’ Ze haalde haar vingers door haar korte, in laagjes geknipte haar en liet het toen weer op zijn plaats vallen. ‘Ik heb al een jaar niets nieuws met mijn haar gedaan. Nog langer